

stens Størrelse og Antallet af Familie-medlemmer. Medens det nu maa være Opgaven ved en saadan skematisk Opstilling at tilvejebringe en saa vidt mulig jevn Overgang fra den største Nedsættelse, som kan indrømmes efter frit Skøn, naar Skatteydelsen ikke helt skal bortfalde, gennem den ved Loven tilladte højeste Nedsættelsesprocent for Indkomster over det frie Skøns Grænse, til det Punkt, hvor ingen Nedsættelse sker, og derfra videre til den Gruppe Indkomster, der faa Tillæg efter den højeste tilladte Procent, fremgaar det af Oversigten, at der sker et meget stort Spring i Skatten fra de Indtægter, der lige nærmest under Grænsen for det frie Skøn til de Indtægter, der ere nærmest over denne Grænse. Eksempelvis kan nævnes, at en Skatteyder, hvis Husstand bestaar af 5 Medlemmer, i *Nykøbing paa Falster* betaler af en Indtægt paa 1,000 Kr. 3 Kr. 25 Øre men af en Indtægt paa 1,200 Kr. 27 Kr. 95 Øre, i *Viborg* henholdsvis 3 Kr. 25 Øre og 29 Kr. 25 Øre, i *Odense* 7 Kr. 60 Øre og 31 Kr. 92 Øre, i *Kalundborg* 2 Kr. 34 Øre og 32 Kr. 76 Øre, i *Rønne* 8 Kr. 20 Øre og 36 Kr. 90 Øre. Oversigten viser endvidere, at der i flere Kommuner i Strid med Loven indrømmes Indtægter hørende til den nævnte Gruppe, større Nedsættelse, end Loven hjemler. Dette er saaledes Tilfældet i *Næstved*, hvor der for en Indtægt af 1,200 Kr., naar Husstanden bestaar af 5 Medlemmer, ydes en Nedsættelse af 75 pCt., *Horsens* (87,5), *Aarhus* (91,7). I *Aalborg* og *Hjørring*, hvor det endnu ikke er lykkedes at tilvejebringe de i Lovens § 7 paabudte Skattevedtægter, anvendes ogsaa en højere Nedsættelsesprocent end tilladeligt, nemlig henholdsvis 91,7 og 77.

Under disse Omstændigheder har Regeringen ment at burde søge de paagældende Bestemmelser ændrede saaledes, at de kommunale Ligningsmyndigheder fik større Frihed til at foretage en retfærdigere Ligning. Man har ikke fundet det fornødent at sætte Grænsen for det frie Skøn saa stærkt op som foreslaaet af Ligningskommissionernes Fællesudvalg, men til Gengæld har man gjort Bevægelsesfriheden større end foreslaaet, idet man har tilladt en Forhøjelse af indtil 50 pCt., en Nedsættelse af indtil 85 pCt. —

Det fremgaar saavel af de fra Byraadene modtagne Erklæringer som af de paa Ligningskommissionernes og Købstadforeningens Møder faldne Udtalelser, at den ved Lovens §§ 10—14 indførte mellemkommunale Beskatning ikke har opfyldt de

til samme knyttede Forventninger. Det finansielle Udbytte har i de forløbne Aar ikke været af nogen større Betydning for Erhvervskommunernes Økonomi. I det sidste Regnskabsaar, for hvilket der foreligger statistiske Opgørelser for hele Landet, nemlig 1907—08, udgjorde Erhvervsskattens samlede Beløb i Købstadkommunerne 150,000 Kr. og i Landkommunerne 201,000 Kr. eller kun henholdsvis 0,5 og 0,7 pCt. af det paa Kommunernes Indtægtsbudget opførte Totalbeløb; til Sammenligning kan anføres, at den personlige Skat til Opholdskommunerne i samme Regnskabsaar udgjorde henholdsvis 7,792,000 Kr. og 8,501,000 Kr. eller 24,5 pCt. og 28 pCt. af den samlede Indtægt.

Den paa Købstadforeningens Møde i Sommeren 1909 vedtagne Resolution gik ud paa, at der i Reglerne om Erhvervsbeskatning ønskedes foretaget følgende Ændringer:

1. At Erhvervsskat ikke alene kan paalignes dem, der driver Erhverv, hvortil er knyttet Kontor eller Forretningslokaler, men overhovedet enhver, som har Indtægt ved fast Ansættelse i Kommunen.

2. At Erhvervsskatten beregnes med $\frac{2}{3}$ af Kommunens Ligningsprocent, og at Forhøjelses- og Nedsættelsesprocenten kan anvendes ved Beregning af Erhvervsskat, og

3. At Ligning af Erhvervsskat finder Sted hvert Aars Maj og November Maaned.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Anvendelsen af Kommunens Ligningsprocent i Stedet for Skatteprocenten samt om Skatteindtægtens Forhøjelse og Nedsættelse efter Lejlighed, skal man bemærke, at en Ændring i denne Retning vilde komme i Strid med de Principper, paa hvilke Erhvervsbeskatningen er bygget. Denne er i sin nuværende Skikkelse en ren Indkomstbeskatning af visse Indtægter, som oppebæres i en Kommune, hvor den skattepligtige ikke har sin Bopæl, og der tages derfor ved Ligningen intet Hensyn til den paagældende økonomiske Stilling som Helhed. Han vil saaledes f. Eks. godt kunne sættes i Skat af Indtægt af fast Ejendom i Erhvervskommunen, selv om hans Virksomhed i det paagældende Regnskabsaar efter det samlede Resultat har givet Underskud. En Anvendelse af Tillægs- og Fradragsreglerne paa Erhvervsindtægten vilde ogsaa støde paa praktiske Vanskeligheder, idet man ikke i Erhvervskommunen kan forudsættes at have det Kendskab til Skatteyderens hele økonomiske Forfatning, som er en Betingelse for Anvendelsen af